Myrthe Kok: Tussen zwart en wit is ook nog grijs. Afscheid van mijn moeder. Uitgeverij Coulomb Press Leyden, Leiden 2005 ISBN 9071421464 (Nierkanker/PO/1)

Soort boek/Stijl: Ervaringsverhaal geschreven door een dochter, Myrthe, wiens moeder uitgezaaide nierkanker blijkt te hebben. Ze schrijft over de laatste 4 maanden uit het leven van haar moeder waarin ze gedurende een dag een zorgtaak op haar neemt. In de 'Ik -' vorm geschreven, goed leesbaar vanuit het perspectief van Myrthe. Met relativeringsvermogen en de nodige humor.

Over de schrijfster: Myrthe Kok is getrouwd en werkt als coördinator van kluster 4 in het VUMC te Amsterdam. Haar ouders waren gescheiden en haar moeder jarenlang docente Nederlands, haar vader uitgever. Myrthe Kok werd bij het schrijven van dit boek geïnspireerd door 'Een zachte dood' van Simone de Beauvoir.

Korte beschrijving: In dit boek schrijft Myrthe Kok over het contact tussen haar en haar moeder gedurende het laatste half jaar uit het leven van haar moeder die nierkanker heeft. In juni 2003 wordt de diagnose gesteld en blijkt dat er ook uitzaaiingen zijn. Myrthe besluit een vrije dag te nemen gecombineerd met zorgverlof om een dag in de week haar moeder te verzorgen. Ze heeft er behoefte aan om dicht bij haar moeder te zijn. Ze beschrijft hoe verschillend zij zijn: Myrthe is een Bèta, sportliefhebber, actief met tempo. Haar moeder een Alfa, muziek en kunstliefhebber, Neerlandica, precies. Ze vertelt hoeveel moeite sommige zorgtaken kosten, soms door gêne, (eerste wasbeurt), soms omdat het zwaar is. Hoe ze haar moeder verzorgt, wensen zoveel mogelijk probeert te voldoen. Hoe waardevol en vaak ontroerend deze laatste periode uit het leven van haar moeder zo is geworden. Ook al zijn zij erg verschillende personen, er groeit steeds meer begrip en waardering voor elkaars werelden. Want tussen zwart en wit is ook nog grijs. Op grijze pagina's die na sommige hoofdstukken volgen staan ervaringen waarin en overwegingen waarin dat begrip duidelijk naar voren komt.

Citaten: pag. 23-24 : '…Het is mama die me bij de les roept. 'Ik denk dat ik bloot moet,' zegt ze, 'en daar moeten we het even over hebben. 'Vind je dat vervelend?' Ze houdt haar hoofd een beetje scheef terwijl ze de vraag stelt. En opeens voel ik me een volslagen idioot en een egoïstische bitch. Mijn moeder is volledig afhankelijk van mij en dat vindt zij net zo ongemakkelijk als ik…..
pag.88: Vroeg in de middag komt mijn tante en ik haal haar op van de bushalte. Ik probeer mij wel voor te stellen hoe het is om een zus te hebben, en te weten dat die doodgaat. Mijn tante vraagt hoe het met mijn moeder gaat. Ik beschrijf de ups en downs: dat ze ondanks de verhoogde dosis morfine redelijk helder is vandaag en haar spraak wat minder is, maar dat ze soms wegzakt. 'Het ene moment haalt ze met de vliegenmepper drie vliegen in een minuut neer en het andere moment is ze zo versuft dat ze toen ik even niet keek nagellak op haar lippen smeerde, vertel ik aan mijn tante. '
Pag.91-92: 'Wat ga je eigenlijk over mij zeggen als ik er straks niet meer ben?' vraagt mama en ik twijfel, maar besluit dan eerlijk te zijn. 'Ik heb eigenlijk al een speech op papier gezet,' zeg ik haar, 'wil je het lezen? 'Tjeetje,' zegt mama verlegen, 'ik weet niet of ik dat wel durf.' Maar dan vervolgt ze: 'Ik ben natuurlijk wel nieuwsgierig. 'Ik pak de tekst uit mijn tas en begin mijn verhaal op haar verzoek voor te lezen…..Heel langzaam zie ik een traan over mijn moeders wang glijden. Het is zo'n emotioneel moment en als ik klaar ben pakken we even elkaars handen vast. 'Zo…mooi ,' zegt mama zacht en ze moet huilen.

Recensies: zie http://internet-extra.vumc.nl/communicatie/nieuws/tracer602/tracer602.pdf
Ursula Wopereis: … 'Het is een intiem portret van twee ogenschijnlijk tegengestelde karakters die worstelen met het naderende einde. '…Je bent erin geslaagd om een relatief zwaar onderwerp, zeer persoonlijk toegankelijk en met humor te beschrijven. '